

Bente Imerslund bodde 41 år i Nordreisa. FOTO: PÅL VEGARD ERIKSEN

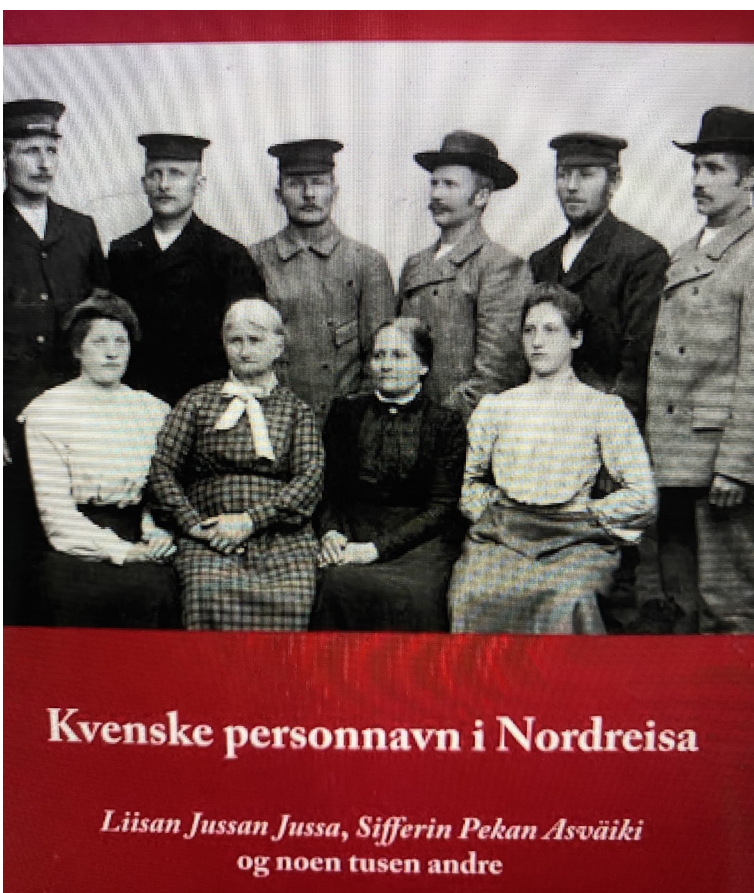

Bente Imerslund

**KVENER, SKOGFINNER,
TORNEDALINGER,
KARELERE, VEPSERE OG
INGERMANLANDSFINNER**

Onhan meitä vielä! Jo visst finnes vi!

I mai i år ga Bente Imerslund ut boken «Kvener, skogfinner, tornedalinger, karelere, vepsere og ingermanlandsfinner. Onhan meitä vielä! Jo visst finnes vi!» FOTO: BOKOMSLAG

Kvenske personnavn i Nordreisa

*Liisan Jussan Jussa, Sifferin Pekan Asväiki
og noen tusen andre*

Imerslund har tidligere skrevet en bok om kvenske personnavn i Nordreisa. FOTO: BOKOMSLAG

Bente Imerslund om tida i Karasjok og – Danner baktep

Bente Imerslund ved den finsk-ugriske skolen i Petrozavodsk. FOTO: PRIVAT

Ságat har intervjuet forfatter Bente Imerslund om hennes tid i Karasjok og Nordreisa, og om hvordan denne tiden har påvirket innholdet i hennes bøker.

Bente Imerslund har blant annet skrevet to bøker om kvenske navn i Nordreisa, den ene om stedsnavn, den andre om personnavn. I tillegg har hun skrevet et læreverv i finsk, «Ymmärrän!» (Jeg forstår!). Hun driver også nettstedet finsk.no.

I mai i år ga hun ut boken «Kvener, skogfinner, tornedalinger, karelere, vepsere og ingermanlandsfinner. Onhan meitä vielä! Jo

visst finnes vi!» Den sistnevnte boka handler om disse folkegruppens språk og kultur, og baserer seg mest på intervjuer. Viktige temaer er assimilering i flertallskulturen og revitalisering av egen kultur.

Forfatterens tid i Karasjok

Imerslund bodde seks år i Karasjok, og 41 år i Nordreisa, og denne tiden legger mye av grunnlaget for hennes ulike bokverk.

– I Karasjok jobbet jeg som lærer på Sámi joatkkaskuvla. Det var på 70-tallet. Først underviste jeg i fagene tysk og norsk, og fra 1975 kom finskundervisningen i gang, forteller Imerslund.

Forfatteren forteller om tiden i Karasjok.

– For meg var det en spennende tid. Jeg kom sørfra, og hadde lite peiling på nordområdene. Jeg husker da jeg reiste nordover gjennom Finland og for første gang så jeg et reinsdyr. Det var stort. Alt var nytt! Det var så ukjent for meg, ettersom jeg hadde vokst på Hedmarken, sier hun.

Samisk språk

Imerslund forteller at hun bodde sentralt i Karasjok.

– Jeg lærte meg etterhvert samisk. Jeg besøkte flere av mødrene til elever som jeg hadde på skolen, og i den forbindelse prøvde de å lære meg samisk. De viste stor tålmodighet, sier Imerslund.

Forfatteren sier at hun var 27 år da hun flyttet til Karasjok. Der møtte hun sin mann, som er fra Bodø, og sammen fikk de to barn.

– Jeg har tatt vare på komsa som de lå i. I dag henger den i stua

Bente Imerslund fra tiden i Nordreisa. FOTO: HÅVARD HEGGELUND

Nordreisa:

pet for mitt forfatterskap

På et ingermanlandfinsk gamlehjem i Russland. Olga Atsinova har mange historier å fortelle til Bente Imerslund. FOTO: ALINA OTTI

her hjemme i Hokksund, hvor jeg bor nå, sier hun.

Tre språk

Forfatteren forteller at hun har en bror som bor i Lakselv, og han er gift inn i en familie med både kvænske og samiske røtter. Det ble mye kontakt med hennes brors svingefamilie, og den kontakten foregikk på tre språk.

– Jeg ble nysgjerrig på hva kvænsk er, og etterhvert på andre språk som er beslektet med finsk.

Veien videre for Imerslund gikk fra Karasjok til Nordreisa. Der bodde hun i 41 år, så det ble hele 47 år nordpå for henne.

Finsklærer

– Det startet altså med at jeg studerte finsk sørpå. Det gjorde jeg kun av nysgjerrighet. Jeg visste ikke da at det skulle bli mitt levebrød fra 1975 til i dag gjennom undervisning, artikler, bøker og foredrag. I Nordreisa jobbet jeg som finsklærer, forteller Imerslund.

Forfatteren reiste etterhvert rundt i Finland, og i forbindelse med en av sine reiser, kom hun i kontakt med en kvinne som introduserte henne for en skole i St. Petersburg, der det var 1.000 elever og alle hadde finsk på timeplanen.

– Det er mye som forener kvæner, skogfinner, tornedalinger, karelere, vepsere og ingermanlandsfinner. De kan føle mer slektskap til hverandre enn til flertallsbefolkningen i de respektive land. Kvæner kan på mange måter føle mer slektskap til karelere i Russland enn til nordmenn.

Ingermanland er et område som ligger rundt St. Petersburg, mot grensa til Estland. Ingermanlandsfinnene har fremdeles sitt finske språk i behold.

På en skole i Petrozavodsk

Imerslund forteller også om reise- ne til Karelen, og om hvor viktige de har vært for utformingen av den siste boken.

– På en skole i Petrozavodsk, den finsk-ugriske skolen, underviser de i finsk, vepsisk og to varianter av karelsk. Det synes jeg er så interessant, også når du ser det i sammenheng med at man her i Norge har hatt vanskelig for å få til finskundervisningen i skolene. Det virker som om de på i Russland har større forståelse for viktigheten av å lære flere språk, sier Imerslund.

– Det har vært mye motstand mot kvænsk- og finskundervisningen i Norge.

Mangfold

På spørsmål om hva Imerslund skatter mest fra sin tid i Karasjok og Nordreisa, sett i sammenheng med hennes nye bok, svarer hun at det er den kontakten hun fikk med de ulike folkegruppene som bor i Norge.

– Det er så mangfoldig. I dag snakker gjerne folk sørpå om det flerspråklige og knytter det til nyere tids innvandring, uten å vite at vi har hatt andre språk i dette landet i mange hundre år før dette. Vi har hatt kvænsk her siden 16-1700-tallet. Det er det lite bevissthet rundt sørpå, sier hun.

Nå er Imerslund altså aktuell med boken «Kvener, skogfinner, tornedalinger, karelere, vepsere og ingermanlandsfinner. Onhan meitä vielä! Jo visst finnes vi!» og i den kan vi lære mer disse folkegruppene, samt folkegrupper som er beslektet og som bor i nabolandene. Boken er gitt ut på Orkana Forlag.

Bente Imerslund i Karasjok. FOTO: ALF-EIRIK HEGGELUND

ELIN M. WERSLAND

avisa@sagat.no

